

G á s p á r Margit: Nem a szerzőknek akarok vála-
szolni, mert félek, hogy akkor is vitatkoznék velük, hanem egy fel-
szólalásra szeretnék felelni.

ahogyan az illető várta is a választ felszólalására és nem kapta meg. De a kérdést nem értem egészen.

Azt mondotta ugyanis Kalmár elvtárs: nagyon sajnálja, hogy ilyen kevés ember van a színpadon, mert ebben a pánik jelenetek meghamisítását érezte, ez nem az volt, ami itt a valóságban történt, hogy ez nem így történt.

Mi nagyon sokat foglalkoztunk ennek a jelenetnek a rendezésével, az írókkal is sokat vitatkoztunk és megbeszéltük, hogy éppen az lett volna hamis, ha úgy állítottuk volna be, hogy az a bizonyos reakciós pletyka az egész várost megbolondította volna. Ezt mindnyájan átéltük és tudjuk, hogy nem így volt. Tudjuk, hogy az lett volna hamis, ha a színpad kis térségében összeszorítottunk rengeteg embert, mert ha mi itt így a színpadot felnagyítottuk volna, ez egészen mást jelentett volna a színpadon, hiszen ha 40-60 embert odaszufolunk, ennek már más lett volna a jelentősége, vagyis pontosan tudtuk, hogy milyen arányokat kell itt megtartani, hogy jellemző legyen arra, ami a valóságban volt. Mi nem akartunk tehát pánikot a szó igazi értelmében, mert itt nem pánikról volt szó, hanem arról, hogy a reakciós pletykák aknamunkának tanulságaira egy kissé rámutassunk, hogy a közönség egy kis rétegének a magatartása és az abból támadt kavargás érezhető legyen. Ezt mutattuk meg a színpadon. Minden ami ezen túlment volna, feltétlenül éppen ellenkezőleg: a valóságnak a meghamisítása lett volna. Itt nagyon pontosan nagyon alapos munkával kellett a valóságnak megfelelő helyes arányokat kitalálni. Lehet hogy a művészi megvalósításba valahol hibák csusztek be, de azt hiszem, hogy a helyes arányt eltaláltuk.

Ezt szeretném hangsúlyozni arra vonatkozólag, amit Kalmár elvtárs mondott, aki valami olyasmiről beszélt, mintha a minisztériumnak lett volna ez az álláspontja. Nyilván mindenkivel megbeszéljük, akitől tanácsokat kérhetünk, tehát szakemberekkel és nyilván beszéltünk a minisztériummal is ebben a kérdésben, de az

ami a színpadon történik, mindenkor a színház vezetésének, rendezésének, az íróknak az álláspontja. De lehet, hogy itt valami tévedés is van ebben a felszólalásban. Nem hiszem, hogy filmnél másként volna, de nálunk mindenestre a darabokat nem a népművelési minisztérium rendezi, hanem a színház rendezői, és azt hiszem ez így van rendjén, hiszen nem is érhet rá a népművelési minisztérium rengeteg egyéb dolga mellett egy darab rendezésével is foglalkozni. Így tehát feltétlenül valami tévedés csuszhatott be ebbe a felszólalásba. Nagy érdeklődéssel várjuk egyébként a filmet és azt gondolom, hogy Kalmár elvtárs egy kicsit azért is hozta fel ezeket a szempontokat így, mert - ahogyan mondotta is - a filmmel kapcsolatban már egészen más lehetőségek lesznek. A film már nem egy kis térségre, vagy a forgószínpad forgására van korlátozva és így ennek megfelelően lehet a valóságnak megfelelő helyes képet, a valóság helyes arányait megmutatni, hanem a filmnek módja van megmutatni ezen esemény mellett a szépen nyugodtan dolgozó országot is. A filmnek tehát egészen más lehetőségei vannak, mint amin belül egy áruházban ez a "vihár egy pohár vízben" lejátszódott, mert nem volt több ennél. Ugy gondolom tehát, hogy a filmen könnyebb lesz a helyes arányokat megmutatni, mint nekünk, akiknek ez nehezebb volt. Ha a művészi megoldásnál pedig hibák voltak, azért vállaljuk a felelősséget, de politikailag és a helyes arányok tekintetében, ~~ahogy~~ ahogy helyes volt, amit adtunk./Taps./